

QUAN EL TREBALL ESDEVÉ DIVERSIÓ

Van ser uns anys realment importants en la meua experiència com a mestra però si m'escolto el cor van passar com un buf d'aire fresc, amb tota la seva intensitat però amb el regust d'allò que t'ha agradat i ha durat poc.

Havia tingut diverses experiències en centres de la mateixa etapa educativa però enlloc no havia sentit el respecte, la dignitat i l'orgull de pertànyer a un col·lectiu dedicat amb tant rigor a l'educació dels més petits.

Ja des del començament vaig pressentir que a l'escola hi havia quelcom especial, alguna cosa que feia que totes les persones que formen l'equip del centre tinguéssim alguna cosa a dir, a valorar, a ponderar, sense perdre l'objectiu comú: totes anàvem en el mateix vaixell i volíem arribar al mateix lloc i per això calia l'aportació de tothom. Aquest criteri, no establert sinó totalment vivencial, fa que la relació entre totes les persones no docents sigui molt intensa. La discussió sistemàtica dels temes que afecten la vida del centre, tant pedagògics com de gestió, fa que la implicació personal generi moltes emocions i sigui d'una extremada riquesa. Argumentar una idea t'obliga a fer una reflexió sobre allò que vols exposar i el debat i la polèmica constructiva entre tots els membres del col·lectiu t'ajuden a créixer individualment i com a grup.

En l'àmbit de la pràctica educativa he après –juntament amb les meves companyes– a respectar en cada moment el ritme evolutiu de cada nen/a, a valorar els progressos de cada infant no per la seva quantitat sinó per la qualitat. A adonar-nos que els nens i les nenes que els pares i mares ens deixen sota la nostra responsabilitat no són tavella que cal observar què és el que necessiten els/les nens/es, quines són les seves demandes i posar-los en situació que construeixin ells mateixos els seus aprenentatges.

Tota aquesta intensitat professional no és feixuga, ans tot el contrari, et fa sentir viu, et fa donar que encara hi ha molt camí per fer, moltes preguntes per respondre...És tan estimulant!

Ara ja no sóc al Cangur, però encara trec profit d'aquells any en què hi vaig treballar. A més, vaig tenir unes grans professionals de companyes, però el que és més important, vaig fer unes grans amigues i només puc agrair haver tingut l'oportunitat d'estar entre elles.

PILAR USAN

